

Exaudi  
Jer31, 31-34  
24.5.2020

Pozdrav:

Pomoc naše a počátek náš jest ve jménu Hospodina, kterýž učinil nebe i zemi,  
kterýž jest věrný ve svém věčném milosrdenství a díla rukou svých nikdy neopouští.

Introit: Iz40, 10-11

Panovník Hospodin přichází s mocí, jeho paže se ujme vlády.  
Hle, svoji mzdu má s sebou, u sebe svůj výdělek.  
Jak pastýř pase své stádo, beránky svou paží shromažďuje,  
v náručí je nosí, březí ovečky šetrně vede.

Píseň: 608

Absoluce:

Hospodin je milostivý a milosrdný, nebude se hněvat věčně.  
Skrze Ježíše Krista jeho kříž a zmrtvýchvstání odpouští všechna naše provinění.

Čtení: Mt25, 31-46

Píseň: 441

Kázání: Jer31, 31-34

*Aj, dnové jdou, dí Hospodin* (výstižněji překládají králiční). Chystá se defilé dnů. Jako by před Izraelem a Judou měli pochodovat dnové. Dnové nyní jsou naplněni pláčem a nářkem.

Pláč a nářek je denním chlebem Ráchel. Ráchel, představitelka a pramáti celého Izraele, má zavřenou budoucnost. Její synové jsou mrtvi a manžela nemá. Nic víc než slzy a zoufalství. Dnové plné hořkosti postihli Judu a Izrael v babylonském zajetí.

Defilé dnů nekončí, jak by se mohlo zdát. Již někde vzadu v průvodu kráčí dnové, kdy nastane radikální změna. Ještě ti dnové nejsou zde, ale už kráčí, už dokonce jsou tu a míří do

budoucnosti. Průvod, který se zdál býti u konce, má pokračování. Dny plné nářku končí. Nastává vítězné defilé dnů příštích. Již nyní ovlivňují současnost dny nynějších.

Vítězné defilé dnů příštích i současných se může uskutečnit díky nové smlouvě. Bude to, a je to, nová etapa dějin Izraele. Začíná něco nového. Aby mohlo být ukončeno to staré, musí být uzavřena nová smlouva.

Obsah smlouvy zůstává stejný. Obsah byl zaznamenán na Sinaji. Mohlo by se říci, že smlouva byla kolektivní smlouvou. Byla vyryta do kamene Boží rukou. Byla uzavřena se svobodným lidem izraelským. Ze svobodného rozhodnutí lidu byla parafována. Jho egyptského otroctví sňal z lidu sám Hospodin. Svoboda Izraelcům byla dána jako veliký dar.

Obsah smlouvy-zákona vytesaného do kamene se nemění. Nemění se ani smluvní strany, staronové smlouvy. Co se mění, je místo, kde má býti smlouva zapsána a uchovávána.

*Dám zákon svůj do vnitřnosti jejich, a na srdci jejich napíši jej.* Místem uchovávání zákona tedy bude člověk, jeho nitro, jeho srdce. Zákon se stane součástí našeho života. Když zapomeneme, co v zákoně je psáno, najdeme jej napsaný na svém srdci.

To zní lákavě a dost přesvědčivě. Ve skutečnosti nebudeme nic dělat. Vše zařídí náš Bůh.

Potíž je v závaznosti smlouvy. Když jednou do smlouvy vstoupíme, začneme patřit tomu jedinečnému a jedinému Bohu. Staneme se jeho vlastnictvím. *Budu jim Bohem a oni budou mým lidem.* To už tak lákavě nevyhlíží. To je nárok, který si dělá Hospodin na člověka. Nárok, který nás nutí k věrnosti.

Pokud do smlouvy vstoupíme, je nezrušitelná. Jak zařídít, abychom tuto smlouvu neporušovali? Jak udělat, aby nás smlouva neusvědčovala z naší porušenosti?

Než na tuto otázku odpovím, pojďme se podívat na další slova textu. *Už nebude učit každý svého bližního a každý svého bratra: „Poznávejte Hospodina.“*

Najednou se kolektivní duch smlouvy mění na individuální apel. Jako by svědek víry Jeremjáš říkal: Smlouva je pro všechny stejná. Nejsou z ní pro nikoho výjimky. Neplatí jenom pro někoho a druhý má nějaký odklad nebo pardon. Smlouvu mohou plnit všichni. Každý sám za sebe. Každý za sebe, každý svým způsobem.

*Všichni mě budou znát, od nejmenšího do největšího z nich, je výrok Hospodinův.* Hospodin sám se dal poznat ve svém synu Ježíši Kristu. To on sám zpečetil staronovou smlouvu krví Beránkovou. Zaslíbení dnů, kdy lidé mohou poznat Boha prostřednictvím Ježíše z Nazaretu, před námi kráčí.

Na dnech Ježíšova života, smrti a zmrtvýchvstání zahlédáme pravé naplňování smlouvy mezi člověkem a Bohem. Na Ježíši Kristu se naplňuje a naplnilo pravé poznání Hospodina.

Otázka těch po pravici z našeho prvního čtení nám dává odpověď na otázku, kdy jsme poznali samotného Boha.

Poznali jsme jej všude tam, kde ve svém bližním rozpoznáváme trpící tvář Ježíše Krista. Rozpoznáváme ji i všude tam, kde tajemství Boží přítomnosti se projevuje milosrdenstvím a slitováním. Na těchto místech zahlédáme poznání Hospodina zástupů.

Boha, který vstupuje k člověku v podobě milosrdného a slitovného Boha, skrze nás samé.

Co však s tím, když smlouvu napsanou v našem nitru i v našich srdcích přesto porušujeme? Co s tím? Bůh nám dává odpověď ve dnech přicházejících, ve dnech, kdy sám

Bůh v Ježíši Kristu nám říká: *Odpustím jim jejich nepravost a jejich hřích už nebudu připomínat.* Zde je odpověď na otázku, jak se stane, že zákon Boží, napsaný v našem nitru a na našich srdcích, bude naší každodenní součástí.

Stane se tak u víře, která dává rozpoznat, že jedině v Božím milosrdenství a slitování je naše záchrana. Záchrana, která nás zve do společenství těch, kteří mají – jak říká apoštol Pavel – obřezaná srdce.

Píseň: 263

Oznámení

Přímluvné modlitby

Otče náš

Poslání: Kol2, 11-13

V něm jste obřezáni obřízkou, která není udělána lidskou rukou; obřízka Kristova je odložením celého nevykoupeného těla. S Kristem jste byli ve křtu pohřbeni a spolu s ním také vzkříšeni vírou v Boha, jenž ho svou mocí vzkřísil z mrtvých. Když jste ještě byli mrtvi ve svých vinách a duchovně neobřezáni, probudil nás k životu spolu s ním a všechny viny nám odpustil.

Požehnání:

Bůh nám žehná, Bůh náš. Bůh nám dává svoje požehnání.  
Nechť se ho bojí všechny dálavy země!

Píseň: 673